

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 66.

Niende Session.

22de Møde.

Tirsdagen den 3die Novbr.

(Fortfat.)

Grundtvig (fortfat): Rigtignok har jeg mærket, at Folk hos os, især Landsbyfolk, ere til Jævnshold deels saa slidsindede og deels saa vel afrettede med urimelig strenge og vilkaarlige Love, Forordninger, Placater, Instruxer, Circulairer og Tilhold, at de, selv ved en Lov som denne, lettelig ville trøste sig med, at den dog ikke er saa grum som den gamle Choleraforordning, som bogstavelig førte Sld og Sværd i sit Skjold, og at det vel heller ikke vil gaae saa strengt til, som det lyder, men at maaskee dog Politimesterne og Amtmændene kunne og ville holde Dyr lægerne i Ave, eller maaskee Indenrigsministeren og Justitsministeren kan og vil holde Amtmanden og Politimesteren i Tømme, og at, ifald det bliver altfor galt, vil dog vistnok Kongen afsætte Ministerne; men selv under disse ugunstige Omstændigheder maa jeg alt hvad jeg kan bekæmpe en saadan aabenbar despotisk Lov, som under constitutionelle Former, som om det var Folkets eget Ønske, stræber at skabe et frygteligt Uhyre, som det senere kan blive et herkulist Arbejde at rydde af Veien. Loven stiller nemlig aabenbar paa, netop nu, da vi have fundet det nødvendigt, at ophæve alle Haandværks- og Handelslaug, eller dog at fratage dem deres udelukkende Privilegier, just nu at oprette et Lægedomslaug til at haandhæve Sundhedspolitiet, et Laug, som ikke alene skulde og maatte faae udelukkende Privilegium og Eneret til at behandle smitsomme Sygdomme

blandt Husdyrene, men som tillige skulde have Politimyndighed over alle Landets Fæhuse og derved over alle Landmænds Pung. Det skulde være forunderligt, om man ikke kunde see eller ikke vilde see, hvad det er, man gør her. Jeg skulde dog virkelig mene selv i dette Dieblit, at det er klart, at Regjeringen, naar den endelig vilde have et saa farligt, splinternyt Sundhedspolitit indført i Landet paa en nogenlunde fornuftig og taalelig Maade, da maatte den begynde med at forvandle alle Dyr læger fra blotte Næringsbrugere til vel-lønnede Embedsmænd. Den maatte begynde dermed, for at Dyr lægerne hverken skulde fristes til for Næringsens Skyld at erklære alle Sygdomme for smitsomme, eller for den Udsigt, som er aabnet dem til 10 Rd. om Dagen, skulde selv paa en løs Formodning erklære Fæhuse i Beleiringsstilstand. Det var det Første, og det Andet maatte være at love fuld Erstatning til Eiermanden for alle de Køer, Heste eller Faar, som bleve slaaede ihjel til det Offentliges Bedste, og for alle de Omkostninger, som bleve Eierne paa tvungne gennem Dyr lægerne. Hvorfor man ikke er gaaet den Vej, er imidlertid klart nok, thi jeg vil ikke engang tale om, at Regjeringen maaskee ikke syntes om at høre det af en vis Rigsdagsmand, at, naar man skulde give Erstatning for alle de Køer, Heste og Faar, som Dyrigheden lod slaae ihjel — ogsaa paa Grund af Sand synlighed, naar Dyr lægen blot sagde, at der var Fare for, at Dyrene kunde have en slem Sygdom — at, naar der skulde betales for dem af Fællestassen, saa kunde ogsaa de, hvis Lader Stormen blæste om, eller for hvem det brændte, eller hvis Besætning ødelagdes af Dvægsyge, fordrø Erstatning. Men der